

Ukázka z knihy "Trentovo děvče"

„Tady jsou peníze...“ rozhodl se pojednou Andy a vytáhl pět ze šesti stodolarovek, co měl ve své peněžence. Kindersley byl poněkud vyveden tímto rozhodnutím z míry, neboť netušil, že ten rozmazlený mladíček z Východu by dal tolik peněz za koně. „Myslíte to vážně?“ zeptal se překvapeně.

„Jistě. Odvedu si ho hned s sebou.“ zazněl odhodlaný hlas mladého Trenta.

„Dobře,“ souhlasil neochotně rančer a vzal si nabízené peníze. „Je váš, i když přiznávám, že ho prodávám s těžkým srdcem.“

„To vám věřím.“

„Máte ohlávku, nebo jak si ho odvedete?“ zeptal se Kindersley.

„Nemám. Budu rád, jestli mi jí půjčíte.“

„Jednu vám dám. Je to v ceně..... Bessy!“ zvolal rančer. „Nasaď Blackiemu ohlávku!“

„Co to říkáš, táto? Proč?... Jestli chce pan Trent koupit koně, řekla jsem mu už, že tu ztrácí čas. Divím se, že se ještě s ním bavíš...“

„Už jsem mu slíbil, že mu jedno zvíře nechám!“ řekl autoritativně dobytkař dceři.

„To nemůžeš udělat, táto! Nebude na něj hodný!“

„Dáš tu ohlávku tomu vraníkovi nebo ne?“ došla už otci trpělivost.

„Snad mu nechceš předvádět a nabízet Blackieho?“ zeptala se nevěřicně Bessy.

„Ano, to chci.“

„To nikdy nedovolím!“ zvolala vášnivě dívka.

„Bessy, uklidni se. Vždyť jsme se dohodli, že ho prodáme. Ty máš přece Denise a ten předčí toho vraníka.“

„To není tak jisté! Nechci, aby ho dostal on! Nějaký sváteční jezdec z velkého města!... Snad jsi mu neslíbil právě Blackieho, táto?!“

„Bessy,...já jsem mu ho už prodal...“

„NE !!...Já mu toho vraníka nedám!... Jak jsi jen mohl?!..... Bude ho týrat a to ...“

„Proč by to dělal? Víím, žes ho měla ráda, ale teď ho bude mít rád zase někdo jiný. Víím, žes ho vlastně zkrátila

a zajezdila ty. Dostaneš za něj tři sta dolarů.“

„Kašlu ti na peníze!“

„Tak už dost! Když nechceš pomoci, zmiz, ať tě nevidím! Nebudeš mi tu dělat potíže a ostudu!“ vyčínil dceři otec. Bessy uraženě a beze slova odcházela. Když mījela Andyho, procedila mezi zuby: „Jestli ho odvedete, budete toho litovat!“

„Bessy, to už opravdu stačilo. Jdi do svého pokoje! Omluvte jí. Byl to její miláček. Ona je do koní celá blázen. Pošlu vám sem někoho, kdo vám ho chytí a připraví na cestu.“ řekl Kindersley a odcházela za dcerou.

Andy Trent u ohrady osaměl. Měl z vášnivé reakce té dívky podivné pocity. Napadlo ho, že když o toho černého hřebce tak stojí, mohl si vybrat jiného, stejně kvalitního koně. Bylo jich tam podobně krásných a ušlechtilých ještě dost. Proto zaváhal. Na druhé straně ale zase cítil radost z toho, že to zpurné a vzpurné děvče doběhl a ona se může nyní jen bezmocně vztekat. Navíc ho popudil její emotivní odpor a její hrozba, že bude litovat, odvede-li si Blackieho.

Hleděl na ostatní koně a musel uznat, že tento vraník byl opravdu extra třída. Byl to elitní kus. Líbil se mu čím dál více, proto si řekl, že té rozmazlené holce v kalhotách neustoupí a odvede si ho i proti její vůli. Taky se rozhodl z části proto, že jí to udělá z trucu. Aby jí oplatil její chování k němu. Posmívala se jeho západnické nezkušenosti, jeho nedokonalému jezdeckému umění a nyní mu nechce prodat toho koně, protože jí na tom ušlechtilém zvířeti záleží... Proto koupí právě Blackieho; jí na zlost... I když za tu cenu by měl jinde možná koně tři. Ale ne tak dobré. Kdosi mu říkal, že na Západě je dobrý kůň základem všeho. Proto své investice nelitoval.

Přistoupil k ohradě, chtěje svého nového koně pohladit. Blackie ale na něj nečekal a zmizel ve stádě. „Snad s tebou bude řeč,“ řekl zamyšleně mladík na koňovu adresu. „Doufám, že budeš chápavější a ke mě milejší, než tenhle starej janek? Jinak bude asi opravdu chyba ve mě...“

Po chvíli uviděl přicházet od ranče k ohradám jakéhosi staršího muže. Nesl ohlávku a silně napadal na nohu.

„Jmenuju se Hedland, pane.“ představil se muž, když se přiblížil.

„Andy Trent.“

„Šéf mě poslal, abych vám chytil Blackieho.“

„Fajn.“

„Víte, slečně Bessy na tom zvířeti moc záleží. Má ho ráda... Chtěl jsem vás požádat, jestli byste si to ještě nerozmyslel a“

„Ne...koupil jsem toho černého a chci ho. Rančerova dcera koně má a tady má výběr nejlepších koní v kraji. Je to pouze její rozmar a výmysl. Prostě si usmyslela, že pro mě nejsou vaše koně dost dobré. Dělá to schválně. Nemá mě ráda. Já jí sice taky ne, ale nepřekážím alespoň a nedělám naschvály.“

„Vy jí neznáte tak dobře jako já. Je velice citlivá a ztráta toho koně se jí dotkne.“ pokoušel se Kulhavý Tim obměkčit Andyho.

„Poslyšte, chyťte mi to zvíře. Koupil jsem ho od pana Kingsleye. Kdyby to byl, jak říkáte, miláček jeho dcery, přece by mi ho nenabízel a neprodával.“

„Tomu se taky divím, že to udělal,“ poznamenal Tim Hedland a zamířil k ohradě.

„Jak jsi mu mohl prodat právě Blackieho!?“ vyčítala Bessy otci, když vstoupili do domu.

„Nevěděl jsem, že bude ochoten dát za něj tolik.“

„Tak mu nabídní jiného koně nebo dva jiné...“

„To nejde. Dal jsem mu slovo. Teď mě to už taky mrzí, ale změnit své slovo nemohu. Jak bych vypadal?“

„Víš přece, že to byl můj oblíbený kůň.“

„Vím, dítě, ale dohodli jsme se přece, že se všechny kusy v té spodní ohradě prodají; mimo Denise. Tak o co jde? Dal mi za něj pět set dolarů. To by mi dal jiný těžko.“

„K vůli pěti stům dolarů jsi ho prodal?...Mě bys prodal taky? Na kolik si ceníš mě?“

„Ale no tak, Bessy, to je něco jiného. Chováme přece ty koně pro obchod.“

„On na něj nebude hodný. Je to hulvát a ...“

„Počkej,“ přerušil otec dceru, „za pár dní ho to tu přestane bavit a třeba mi ho ještě rád prodá zpátky. Nebo řekni Nickovi, ať to pohlídá.“

„Když si postaví Andy hlavu a prodá ho někde ve městě, nikdo mu v tom nezabrání.“ říkala nešťastně dívka. „On neumí jezdit. Zkazí ho. Blackie není kůň pro začátečníky. Není pro takového městského hejska. Vůbec není zvyklý na ostruhy.“

„Tak už dost!“ došla rančerovi trpělivost. „Je to jenom zvíře. Oblíbíš si jiného koně.“

„Ne.“ odsekla vzdorovitě Bessy a vyšla z domu. Zamířila k ohradě. Už z dálky viděla, že Kulhavej Tim Blackieho chytil, nasadil mu ohlávku a vyváděl černého hřebce z ohrady. Bessy si sedla opodál na ohradu ke svému sedlu, které tam bylo přehozeno přes kládu. Zamračeným pohledem, plným pocitu křivdy, sledovala Andyho. Ten šel Timovi naproti a vzal si od něj do ruky kus provazu, kterým přiváděl kulhavý muž bujného vraníka.

„Tys mě taky zradil, Time,“ řekla mu vyčítavě. „Ještě mu ho chytáš...“

„Rančer mi to přikázal,“ bránil se smutný muž.

„Ten mě zradil nejvíc, když prodal Blackieho tomu člověku.“

Andy nic neřekl, jen si koně odváděl. Když došel ke zvířeti, na kterém přijel, snažil se mu dostat do sedla. Moc se mu to ale díky jankovitému a kousajícimu ryzákovi nedařilo.

„Podívej, Time, co je to za jezdce...“ ukazovala Bessy a opovržlivě se na Andyho zašklebila. Po několika pokusech se konečně podařilo mladíkovi nasednout na ryzáka a chystal se vyrazit, když jeho kůň opět začal cenit zuby a kousat ho do nohy. „Necháš toho, ty protivnej parchante!?“ vyštěkl Andy a srovnal ho několika kopy botou do hlavy a krku. Pak ho pobídl podél ohrady. „Děkuju a sbohem,“ pokynul dívce a kuchařovi. V obou kypěla krev, ale nemohli nic udělat.

Andy vyrazil. V ruce držel provaz ohlávky a Blackie poslušně klusal za ním. Když minul děvče, sedící na ohradě, Bessy prudce sáhla po lasu a postavila se na kládě. Hbitě zatočila smyčkou a zručně ji vrhla vpřed. Andy Trent ucítil náhle provaz na svém těle. Letící smyčka se mu zadrhla na hrudi a přitáhla mu ruce k tělu. V témže okamžiku ucítil prudké trhnutí a vylétl ze sedla.

Když se vzpamatoval z otřesu, který utrpěl pádem na zem, začal pomalu vstávat a rozhlížet se nechápavě kolem

sebe. Podvědomě tušil, že nemá nic zlomeného. Zprvu nechápal, co se stalo?..... Proč spadl z koně, pochopil teprve tehdy, když spatřil na svém těle smyčku lasa, vedoucího na ohradu k Bessy Kindersleyové. Ona ho chytila!! Taková drzost!!

Rančerova dcera nemohla přenést přes srdce, že právě tento muž jí odvádí Blackieho; jejího miláčka. Horečně přemýšlela, jak by mu v tom ještě zabránila. Nejprve se modlila, aby se nedostal do sedla svého koně nebo aby se mu vraník vysmekl z ruky a utekl..... Věděla, že by se vrátil k ní a že by ho někde dobře schovala, než aby mu ho vrátila.

Avšak tomu hejskovi a svátečnímu jezdcovi se nejen podařilo nasednout, ale nepustil přitom ani bujného vraníka a odjíždí... Posměšně se ještě rozloučil. Zhlédla v jeho tváři úsměv, který si vyložila jako vítězoslavný úšklebek a náhle pocítila hrozné ponížení, kterého se jí z jeho strany dostalo. Blesklo jí hlavou, že toho muže děsně nenávidí a že mu vraníka nenechá.

Jako blesk sáhla její cvičená ruka na sedlo a uchopila smyčku lasa. Vzápětí ho roztočila a neomylně vrhla zezadu na vzdalující se postavu v sedle. Trochu se lekla, když sebou žuchlo jeho tělo o zem. To jí ale okamžitě přešlo, sotva se začal hýbat a snažil se vyvléknout ze smyčky.

„To jste přehnal, dámo!“ vykřikl zlostně a přistoupil k ní.

„Varovala jsem vás, že budete litovat, jestli se pokusíte vzít mi Blackieho!“ řekla mu rozčileně, přičemž si opět sedla na vrchní kládu, jako by se nic nestalo.

„Ten vraník je můj. Pochopte to! Je můj, i kdybyste se třeba stavěla na hlavu!“

„Vy si takového koně nezasloužíte! Neumíte to s nimi! Jste na ně zlý! Nikdy si nezískáte jejich srdce a duši!“

„To už nechte na mě! A pamatujte si, že ještě mi uděláte něco podobného jako před chvílí, zapomenu, že jste děvče a napráskám vám jako kovbojovi, na kterého si tady hraje!“

„Tak to zkuste, vy chvástale! To se vám to vytahuje, co? Zkuste se mě jen dotknout a uvidíte! Troufáte si jen na bezbranná zvířata a děvčata!“

„Už nemám chuť vás poslouchat,“ odvrátil se od ní Andy a opět se snažil dostat se do sedla. Náhodou se mu to

tentokrát povedlo na poprvé. Ohlédl se ještě pyšně za prskající dívkou a opodál stojícím kuchařem a pobídl koně do cvalu. Vraníka vedl za sebou.

Vtom se opět stalo něco, co nečekal. Ozval se ostrý hvizd děvčete a Blackie se v témže okamžiku prudce zastavil a otočil se zpět. Andy, pevně držící za provaz jeho ohlávku, opět vylétl ze sedla a přistál tvrdě na zemi. Blackie se vracel k Bessy Kindersleyové, stále sedící na ohradě. Přes tvář jí nyní přelétl úsměv zadostiučinění.

Když k ní soptící Andy došel, hleděla na něj beze slova s vrchu posměšným pohledem. Blackie stál u ní a ona ho hladila po krku. „Vidíte, že chce být se mnou...“ zašklebila se. Andy se neovládl a bez jediného slova chytil Bessy za nohu. Prudce jí zdvihl do výše, až dívka ztratila rovnováhu a zřítela se s výkřikem dozadu po hlavě. Spadla z ohrady dolů na zem, kde přistála v čerstvém koňském trusu.

„Tak pozor, chlapče!“ přikulhal k Andymu Tim Hedland a výhrůžně mu před obličejem šermoval holí.

„Chcete mě praštit, strejdo?! Tak prosím!“ vyzval muže mladík a o dva kroky ustoupil.

„Je to děvče!... Mohlo se jí něco stát!“ vyrážel ze sebe hněvivě Hedland.

„Mně se taky mohlo něco stát, když si zahrávala ona..... Já jí ale varoval!“ rozčiloval se mladík.

„To ona tebe taky!“ ozval se opět kuchař. Mezitím otřesená Bessy vstala a nenávistně zasyčela: „To mi zaplatíte!“

„Zmizte a raději se mi vyhýbejte, mladíku!“ vyhrožoval Tim Hedland.

„Ty prevíte...“ syčela Bessy rudá zlostí, otírajíc si z kalhot kobylinec. Pak chtěla vytáhnout z pouzdra revolver, ale zezadu k ní přistoupil Tim Hedland a zadržel ten pohyb svojí rukou.

Andy Trent se beze slova otočil a opět uchopil ohlávku opodál stojícího vraníka, který vesele zařehtal a koukal, jako když za nic nemůže, stříhaje přitom ušima. „Pojď, ty divochu,“ zabručel na něj s povzdechem mladík a vedl ho za svým koněm, který tentokrát kupodivu stál na místě a nechal Andyho, aby vylezl do sedla. Mladík ho pak pobídl a už se za dívkou a kuchařem ani neohlédl. Očekával opět

nějaký podraz, ale už se nic nestalo. Tentokrát už nezasvištělo vzduchem laso, ani se neozvalo zahvízdnutí, kterým by vraníka přivolala zpět. Asi z něj dostala konečně strach. Andy čekal i výstřel, ale nestalo se vůbec nic...

Bessy stála opřená o ohradu a hleděla za ním. Z očí jí kanuly slzy zlosti, lítosti nad ztrátou vraníka, slzy ponížení a bolesti a slzy bezmocného vzteku.

„Nech ho jet. Nestojí za to.“ ozval se za ní stojící kuchař.

„To mi zaplatí,“ zašeptala pomstychtivě. „Takhle mě ponížit...“

„Trochu sis o to ale opravdu říkala, nemyslíš?“ podíval se jí do očí vyčítavě Hedland. „A ať mě vezme čert, jestli rozumím tomu, proč Kindersley Blackieho prodal?..... A proč zrovna tomuhle novému přivandrovalci z Východu, o kterém nic nevíme?...“

Ukázka z jiné části knihy:

„Rychle, ženou se přímo na nás!“ vykřikl Andy, pochopivší hrozící nebezpečí a těžce vstal. „Poběžte!“ zvolal na ní.

„Já nemohu;.....mám něco s kotníkem. Nepostavím se na to.“

„K čertu; co teď?!“ zaklel.

„Nevím....“

„Pojď, pomůžu ti!“ nabídl se.

„Nechci!“ odsekla vědoma si své bezmocnosti. „Mám tu někde koně,“ řekla s bolestně staženými rty a se slzami v očích.

„Ale kde, sakra?“ rozhlížel se Andy.

„Denisi!!“ volala zoufale Bessy, ale vzápětí v šeru svého koně zahlédla. Zapískala na něj. Hnědák se dal do pohybu směrem k ní, ale náhle změnil směr. Rozdivočelé stádo ho poplašilo a on se zastavil opodál, váhaje.

„Denisi, pojď ke mně! Rychle!“ volala dívka, belhajíc se pryč od blížícího se stáda.

„Sakra, pojď se mnou!“ volal na ni Andy. „Vždyť tě mohou ušlapat!“

„Běž, utíkej sám, já tu mám Denise. Zachrání mě!“

Andy se ale zastavil a vracel se pro ni.

„Nech mě být, já nemohu běžet, musím se pokusit zavolat toho hloupého koně. Proč se bojí? Denisi! Sakra! Pojď sem.....Prosím!“ Bessy se pokoušela i zapískat, ale zrovna jí to nešlo.

„Pojď se mnou, pomůžu ti!“ zvolal Andy a uchopil jí za ruku.

„Ne!..... Nech mě!“ protestovala, ale Andy toho už nedbal a snažil se jí podpírat a přinutit k pohybu. Nemohla se ale na pravou nohu vůbec postavit. Stáhla si botu z oteklé nohy. Pak se opět snažila zapískat a přivolat tak svého koně, ale ten před blížícím se stádem utekl stranou, až jí zmizel z očí, ve kterých měla slzy vzteku, bezmocnosti a strachu.

„Zkusím tě vzít do náruče. Drž se mě!“ přikázal jí Andy. Ani se už nebránila, když jí zvedl ze země a přitiskl jí k sobě. „Chyť se mě okolo krku!“ vyzval ji rozčilen blížícím se smrtelným nebezpečím. Dívka se ho opravdu chytila. Uznala konečně, že je to pro ni jediná možnost. Modlila se nyní, aby vydržel a nepadl, protože byl otřesen střelou i pádem z koně. Byl by to konec pro oba.

Andy klopýtal s Bessy v náruči k blízké ohradě, kterou nedávno jeho bratr opravoval. K ohradě, za kterou zela hluboká strž. Zbývalo mu pár desítek metrů, ale docházely mu síly. V poraněné hlavě, která se mu nebezpečně točila, měl nyní jen jedinou myšlenku: „Musí vydržet a donést tu dívku až k ohradě. Za ní se schovají, neboť stádo snad změní u srázu směr běhu a poběží podél strže i podél ohrady, bránící dobytku v pádu do propasti.“

Náhle ale Andy klopýtl a upadl na zem i s děvčetem. Oba vykřikli bolestí, neboť se uhodili do svých zranění. On do hlavy, ona do oteklého kotníku.

„Což nás ti muži nevidí?!“ zavzlykala ona.

„Haló!“ křičel on proti jezdcům, ženoucím stádo tou vražednou rychlostí. „Zastavte to! Jsou tady lidi! Zabijete nás!“ Avšak jezdci buď neslyšeli a v šeru neviděli mávajících postavy před stádem, nebo vidět ani slyšet nechtěli...

Andy vytáhl otcův revolver a šestkrát vypálil. Několik ran do vzduchu, zbylé proti nebezpečně se blížícímu poplašenému stádu. Ale to dobytek ani jezdce nezastavilo.

„Musíme dál nebo je s námi zle. Oni nás chtějí zabít!“

řekl rozčileně mladík. Bessy vytrhla svůj revolver a rovněž vystřílela celý zásobník proti řítícímu se dobytku. Rovněž bez úspěchu. Dva býci sice padli, ale dobytek směr nezměnil. Jezdci, ač viděli záblesky výstřelů a slyšeli je, svůj úmysl nezměnili a stále divoce stádo poháněli vpřed. Směřovali ho navíc právě k ohradě, za kterou zela hluboká propast.

Bessy, bezmocně zatínajíc zuby, odhodila prázdný revolver a nechala se opět vzít do náruče. Andy zaklel a opět se dal do klopýtavého běhu k ohradě. To bylo jediné místo, které je mohlo zachránit před smrtí ušlapáním. Ale to pouze za předpokladu, že dobytek se ohradě i strmému srázu rokle vyhne. Že tu masu ohrada zadrží.

„Přidej,.....prosím,.....rychleji!“ povzbuzovala dívka zoufale Andyho. Ten ze sebe vydal vše a doběhl s ní v náručí včas. Prohodil jí mezi kládami ohrady a sám skočil za ní na plošinu, asi dva metry širokou, za níž už začínal strmý skalnatý sráz do propasti.

Vzápětí doběhli k ohradě první býci. Překážce se vyhnuli a zatočili podél ohrady a srázu. Andy lehl na strachem křičící dívku a hleděl na masu valících se těl. K smrti vyděšená Bessy vnímala bučení a hukot stáda, mladíkův přerývaný dech a jeho rychle se zvedající hrudník na svém chvějícím se těle. I ona hleděla nyní na poplašené stádo. Několik prvních býků se stočilo bokem a ohradě v cestě se vyhnuli. Avšak další, ženoucí se hned za nimi, do překážky naráželi, až se ohrada otrásala v základech a klády zlověstně praštěly.

Bessy opět začala křičet strachem a pevně, až křečovitě svírala Andyho tělo. Nebezpečí, že se ohrada prolomí a že se masa dobytčích těl dostane až na okraj srázu a vezme s sebou dolů do propasti i oba mladé lidi, se zvyšovalo každou vteřinou. Andy horečně uvažoval, co dělat. Naklonil se nad sráz a po pravé straně rozeznal rozeklaný výstupek. Chytil na zemi se krčící dívku a snažil se jí dostat o pár metrů dál k výstupku. Bessy se však bránila. Byla totiž v šoku a zdálo se jí, že jí chce ten bláznivý muž shodit dolů....

Vtom se to stalo.....

Ohrada nevydržela nával zezadu se tlačícího dobytka a pod nápory býčích těl se prolomila.....

Andy vší silou smýkl dívkou a shodil jí na výstupek

pod převislý hřeben a sám skočil v poslední chvíli za ní. To už první býk letěl přes ně dolů. Následoval další a další. Andy uviděl asi dva metry pod převisem ve strmé skále malou výduť nebo jeskyni. Během několika okamžiků se tam spustil a vtáhl tam i Bessy. Mezitím se další a další dobytčí těla řítily z příkrého srázu dolů, strhávajíc s sebou lavinu hlíny a kamení. To vše se valilo se zbytky ohrady dolů nad hlavami dvou krčících se lidských bytostí, které unikly pádu do propasti a tím jisté smrti, jen o vlásek.

Bučící dobytek, tlačěn zadními řadami stáda, ztrácel náhle půdu pod nohama a hrabaje bezmocně kolem sebe, řítil se dolů. Dva metry pod srázem tiskl ke chladné skále Andy Bessy. Byli kryti malou jeskyní. Přes ně se vše valilo dolů. Byl to šokující a hrůzný obraz. Oba se třásli strachem a právě prožitým šokem. Čekali stále, kdy je některý kus dobytka zasáhne hrabajícím kopytem nebo je smete s sebou do propasti.

Avšak nestalo se tak. I skála nad nimi vydržela ten nápor těžkého dobytka a neutrhla se. Po chvíli ustalo hrozivé bučení strachem šílených býků a krav a dobytek přestal dolů padat. Několik kusů, které stačily včas uhnout a nedostaly se na samý okraj srázu, se rozběhlo po okolí a zmizelo v šeru.

Čtyři jezdci, mající tento masakr na svědomí, se zastavili na kraji srázu a jeden z nich seskočil z koně a opatrně se přiblížil až na samý okraj a nahlédl dolů.

„Dobrá práce, hoši,“ zaslechli ani nedutající uprchlíci, tisknouce se ke chladné skále pod okrajem skalního převisu. Andy přitiskl svoji dlaň dívce na ústa. Ten hlas se jim zdál povědomý. „Je tam pohřbeno dobrých padesát dobytčat,“ říkal.

„A co ti dva?“ ozval se jiný muž ze sedla koně.

„Museli tam spadnout s nimi.“ hlásil muž, stojící na okraji propasti.

„Myslíš, Thompsone, že to mají za sebou?“ zeptal se opět muž v sedle.

„Zcela jistě.“ odpověděl Phil Thompson, hledící do hlubiny propasti, odkud se ještě občas ozývalo ojedinělé zabučení umírajícího kusu. „To nemohli přežít.“

Ukázka z ještě jiné části knihy:

„Bessy, pojď k nám! Nicku, ty taky!“ volala je Ann Kesslerová. „Jdeme hrát na slepou Indiánku!“

„Jak se to hraje?“ ptal se Andy vedle sebe sedící Lorny Turnerové.

„To je děsná legrace. Tys to ještě nehrál?“

„Nevím. Asi ne.“

„Je to jednoduché. Nějakému děvčeti se zaváží oči a před ní se postaví několik mužů. Ona je nevidí. Může si na ně ale sáhnout. Musí poslepu uhodnout, který z nich je ten její a zpečetit svojí volbu polibkem. To se nasmějeme. Už jsme to několikrát hráli a mohli jsme se potřhat smíchy. Naposledy u Kidmanů.“

„To neznám. Ale rád se podívám.“ usmál se Andy.

Všichni mladí už se shlukli u lampy, neboť venku už byla tma. Vesele štěbetající mládež vybrala jako první *slepou Indiánku* Nicol Kidmanovou a zavázali jí oči. Ostatní děvčata před ní vybrala a postavila čtyři muže. Mezi nimi byl i Kindersleyův kovboj Frazer, se kterým Nicol chodila.

Pak už všichni ztichli a Nicol začala mladé muže opatrně ohmatávat od pasu nahoru a snažila se mezi nimi rozpoznat toho svého. Rukama pátravě přejížděla po jejich obličejích, vlasech, šatech, aby se co nejvíce utvrdila v tom, že ukáže nakonec na toho pravého.

Všichni diváci okolo vybuchovali salvami smíchu, ohmatávání mladíci se všemožně šklebili a Nicol byla rozpačitá, protože si nebyla stále úplně jistá.

„Tak už se ho chyt' a polib ho!“ vyzývaly jí kamarádky.

„Tohle je můj Frazer.“ řekla nakonec stále váhající Nicol a políbila ho. Výbuch smíchu jí prozradil, že cosi není v pořádku. Sundala si tedy z očí šátek a strnula... Objímala místo svého chlapce mladého Kesslera.

„To se povedlo!“ smáli se všichni, jen Nicol byla v rozpacích a Kessler se červenal.

Jako druhá musela podstoupit tuto zkoušku Ann Kesslerová. Ta se po dramatickém výkonu strefila a políbila svého ctitele a tanečníka Henryho Barlowa.

Jako třetí a poslední oběť si vybrala děvčata oslavenkyni Bessy Kindersleyovou. Ta se ještě před zavázáním očí posilnila další sklenicí likéru, který už cítila i tak v hlavě. Ale měla narozeniny a chtěla si je užít a řádně se bavit. Proti ní vybrali mladí lidé ze svého středu oba bratry Trenty, Eda Masterse a Kindersleyova kovboje Stonea.

„Tak, Bessy, můžeš.“ vyzvala ji Ann Kesslerová nedočkavě a dodala: „Najdi si svého Nicka a polib ho!“

„Je určitě mezi nimi?“ obávala se dívka.

„To víš, že ano.“ ujistila ji Ann.

Bessy přistoupila tedy nejistě k prvnímu z mužů a snažila se hmatem poznat, o koho jde. Když si ho zhruba osahala, přešla k dalšímu. Tím byl Andy Trent. Při dotyku dívčiny rukou na svém těle se mimovolně zachvěl. Bessy ho uchopila v pase a přejížděla rukama po jeho košili a vestě vzhůru přes krk až na tváře. Ohmatala mu ústa, nos, vlasy a pak mu přejela pátrajícimi prsty po skrání. Nahmátla jeho bolestivou rýhu po kulce, kterou mu sama ošetřovala. Cítil, že v tu chvíli ho poznala, neboť přejela prsty z jeho poranění na tvář.

Když se její citlivě se pohybující ruce dotýkaly jeho tváře, úst, krku, cítil zvláštní návaly horka a bál se, aby nezaslechla, jak rychle mu buší srdce. Ty dotyky ho vzrušovaly, a kdyby na něj nebylo upřeno tolik pohledů, asi by se neovládl. Takhle zvedal oči v sloup a usmíval se v napětí, koho si vybere. Ostatní okolo šileli smíchy.

Bessy prozkoumala svými prsty všechny čtyři muže a stále se neměla k tomu, aby objala a políbila toho, o kterém se domnívá, že je její Nick. Znovu pátrala rukama po tvářích všech čtyř. Nakonec se, ke zděšení obou bratrů Trentů, zastavila před Andym. Objala ho a políbila na ústa...

Napjatí diváci propukli v divoký jásot a smích. Ne tak ale Nick Trent ani překvapený a zaskočený Andy. Bessy si stáhla šátek z očí a poznala svůj omyl.

„No, není bratr jako bratr!“ poškleboval se vesele Ed Masters dívce, topící se v rozpacích.

„No, Bessy, ...já stál hned vedle.“ vyčítal jí chybný odhad Nick Trent, ale vzal ji do své náruče a políbil jí.

„Promiň, Nicku, myslela jsem, že to jsi ty.“ omlouvala se.

„Vždyť je to jen legrace!“ smála se Nicol Kidmanová.

„Ale na Trenta se strefila, tak co,...“ komentoval hru kovboj Stone, „...i když na nepravýho.“

Andy nebyl schopen slova. Na okamžik se jeho zrak ještě setkal s Bessyným, když jí Nick objal. Snažil se jí vyčist z očí, co si o tom myslí, ale nepodařilo se mu to. Z vnitřního zmatku a rozpaků ho vysvobodila Lorna Turnerová, která si ho za ruku odvedla zpět ke stolu.

Bessy, když usedla, opět natáhla ruku po skleničce s likérem.

„Ne. Už to nepij.“ přikázal jí Nick.

„Proč? Mám přece narozeniny,“ protestovala.

„Už jsi toho dnes vypila dost.“

„Jen tři skleničky.“

„Ale to ti stačí. Pak nepoznáš ani svého kluka.“

„Vypadali jste všichni stejně.“

„Viš přece, že mám pod pravým uchem vystouplé mateřské znaménko. Podle toho jsi mě mohla bezpečně poznat.“ vyčítal jí Nick.

„Nevzpomněla jsem si na to. Promiň. Už o tom nechci mluvit. Spletla jsem se, no a co? Nemohu za to. Byla to jen hra.“

„Spletla ses, dobrá, ale jistě proto, že nějak moc piješ ten likér.“

„Tak mi podej alespoň mošt. Mám žízeň.“ vyzvala Nicka. V duchu se vrátila k té provokativně stupidní hře. Nevěděla ani, co jí to napadlo; proč tu bláznivou myšlenku realizovala. Dobře totiž poznala Andyho Trenta podle rýhy po kulce na skrání. Vzrušovalo jí dotýkat se ho a škádlit ho tím a dráždit. Přejížděla mu přede všemi rukama po obličejí a po těle a vzrušovalo jí to o to víc, že ostatní nevěděli, že ona to ví. Toužila se ho dotknout, jako tehdy v noci v té maličké jeskyni. A nakonec ho označila za Nicka a objala ho a políbila....

Nedovedla si toto své bláznivé rozhodnutí vysvětlit. Možná jí dráždila jeho apatie a nečinnost; jeho přílišná zdrženlivost. Nebo to měla být pomsta? Nebo snad ho chtěla tím přivést do rozpaků, či ho jen tak dráždit a trápit? Možná si chtěla s Andym jen tak chvíli zahrávat. Jako on to jistě dělával se svými obětmi, které svedl a pak opustil. Nevěděla, proč to udělala, ale měla z toho nyní opět silné výčitky

svědomí vůči Nickovi.

Ještě chvíli se mládež bavila a pak oslava skončila...
